

Jara Ben-David

A menekült

I

A világban az összkönnymennyiség állandó, csak az elosztás
ugrál ide-oda, mint a higany. Mert valahányszor valaki sírva fakad,
valahol egy másik abbahagyja,
így gondolta a nagy Beckett.
De másvalaki máshogy gondolta,
úgy, hogy a sírás óriási hegedű, egy egész vibráló világ,
az ítélet vonója alatt szól
sehonnan sehova. Guruló kő.

Ki vagyok én, kérdezi egy névtelen, kiéhezett menekült, aki éppen felébred
egy sehonnai, messzerepült időben,
porontyát és batyuját ragadva meg vörösrefagyott ujjaiával,
mert egy másik évszázadból idevezető hídon megfertőzte a scream-vírus.
Csak menni menni egy kicsiny ház lobogó lámpásai felé,
vígasztaló örökzöldek felé.
Gonosz idők járnak, az ember csupalyuk batyuba kötve hordja
otthonát, hazáját,
mindenütt vele van, akárhova megy.

Hogyan hagyni örökül hazánkat idegen egek alatt?

II

Amit a föld nem tud, tudja a csillagokkal bevetett égbolt.
Amit a földnek nem volt ideje megemészteni,
az ittas tenger kiissza és a partra okádja.
A fény a lebegés és a kényszerleszállás közötti
senkiföldje.

Ki vagyok én, röpíti az ember kérdését a levegőbe,
akár röptében egy ritka madár.

III

Ösvények. Messzibetűlkölő országutak, bizarr
nyelvdobogásokat a füledbe skandálók.
Makacs tél. És talán sohase voltak e dolgok. Egy asszony meg a gyerekei
egy platformon sötétedés előtt.
A vágyottnak meg az elillanónak labirintusa.
De az előtte caplató ember fekete kabátján
még érzik a távoli otthon: annak romjával
kezdődik a leszámolás.

És a lelenceknek az idegen anyaöl ellen felemelt ökle a határtalanság határa.

IV

Egy menekült és mozgó árnya, egy sírós ország eregette
füstcsík ruhái lenfonalaiba hajába
hideg levegőt kalapáló zihálásába ivódott.
Az arca – lángvirágok. Talpa pusztai farkas.
Egy menekülő hegyárny, és utána az özönvíz.

A kerítések mentén egy felszeletelt ember
többé nem fog saját lépte nyomán járni.

V

Szüleim duzzadásának vagyok gyümölcse, azoknak
dagályszürete, akik el-kijöttek Ur Kaszdimból*
és itt akartak kikötni, datolyabortól ittasan
míg hárfák harsogása csüngött a fűzfák ágain.
Még mindig ugyanaz a gyermekkori levegőtrúgó hinta
mely repül a fény felé
el a földtől, el,
és én benne, a bíborszínű este peremén,
vágym beleírva beledugdosva lelkem hasadékaiba,
nyelvem alatt a vakság méze.

Héberből fordította: Efraim Israel

* Ábrahám őshazája, tehát Izrael népéé.